



DE SPIEGEL

OFFICIEEL ORGaan VAN HET-DELFTSCH STUDENTENCORPS

WND. HOOFDREDACTEUR: H. E. WESTENBERG — WND. GRIFFIER: F. P. VAN GRONINGEN.
REDACTEUR: P. CROOCKEWIT, N. L. PRAK, G. ALBERDA, A. J. KEMPEES.
VERSCHIJNT APERIODIEK BEHALVE IN DE VACANTIES. — DE JAARGANG LOOPT VAN SEPTEMBER—
SEPTEMBER. — ABONNEMENT VOOR NIET-LEDEN V/H D.S.C. f 8.— PER JAAR. — LOSSE NUMMERS f 0.35
ADVERTENTIEN: PER VAK f 8.— (1/24 PAGINA). REDACTIE-ADRES: KOORNMARKT 62
UITGAVE EN ADMINISTRATIE: DELFTSCHE UITGEVERS MAATSCHAPPIJ — OUDE DELFT 66a
19^e JAARGANG — 25 JUNI 1947 — 8 BLZ. No. 26

ZOMERNUMMER



REDACTIONEEL

Met schitterende ogen en het hart kloppend van gespannen verwachtingen lieten wij de bij, die we kort te voren met gesuikerde jenever verleid en gevangen hadden, los. Onzeker in hare bewegingen, nochtans met merkbare vrouwelijke *élégance* verhief zij zich tot ver buiten het bereik van onze geweldplegingen. Plotseling schoot ze naar beneden om weer bewegingloos te blijven staan, slechts de vleugeltjes sidderden snel en sneden doorschijnende vlakjes, blauw als de rook van onze sigaren, uit een donkere achtergrond. Eén van de ondoorgrondelijke facetogen werd geboeid door een bloeiend kruidje-roer-me-niet dat links van haar in een potje op tafel stond, het andere was in begerig fonkelen star gericht op de kleurig gevlekte vaas, gevuld met een ruiker prachtige, slechts wat ordinair rood gekleurde rozen.

Plotseling blies de jongste zijn reeds te lang ingehouden adem uit en dit scheen de bij uit haar weifeling te halen en uitgeput als zij was viel zij in één der rozen. Het laatste wat wij van haar zagen was haar weelderig gevormde achterlijf.
„Afgeknapt!”

„Een zomernummer!” prevelde de jongste alsof hij zei: „Een dochter . . .” De teerling was geworpen.

Het rijpe, het reeds in volle bloei zijnde had zij voor ons verkozen boven het sprankelend jonge, het eventueel alles belevende.

De Redactie, lang door een hevige tweestrijd innerlijk gefolterd behoefde niet langer haar geest te laven aan iets wat uitsluitend lokkende mogelijkheden en schone voorspellingen voor latere tijden scheen in te houden. Zij wierp zich door de bij als vertolkster van het lot voorgedaan op de rozen en niet alleen rode, maar ook gele, blauwe en groene, al met al een rijk geschakeerd palet van tinten en visuele klanken dat zich gaande weg transformeerde in een spel van rijm en woorden, al datgene weerspiegeld, wat de zomer in zovele breinen had ontstoken . . .

Bah! Niets dan verzinnselen leest U, laat U zich niet om de tuin leiden. Banale noodzaak bracht de Redactie er toe het

Lentenummer door een Zomernummer te vervangen!

Te lang hadden wij gewacht op de gedichten, waarvan de rijm geboren werd uit de geur der bloesems en die 't rythme volgen van het onstuimig verlangend hart, om van de gedachten maar niet te spreken. Kortom, we hadden ze van U toch niet verwacht.

Ach! Hoe schril grijzen U thans de kleuren toe, die zo juist nog zo zacht, zo lieflijk schenen! Nu fronsst Ge ongetwijfeld het voorhoofd, maar het grijzen houdt niet op.

Laat ons echter een ander aspect beschouwen. Nog luttele tijd is de Redactie in de gelegenheid U tot Uw meest elementaire plichten aan te sporen en U datgene met de paplepel bij te brengen wat Ge door Uw indolentie anders nooit geweten of opgemerkt zoude hebben.

Nog slechts luttele tijd zijn wij in staat U de behulpzame hand te bieden; eilaas, reeds voelen wij geen vat meer op U te hebben en reeds verslapt onze greep onder de dreigende nadering van het grote, verzengende monster, dat komt aanrollen. Nog slechts luttele tijd en de zomer slokt U op.

Reeds bracht U een middag in het bos, de wei of op het water door, in stille overpeinzing en volle overgave een krans van madeliefkens en vergeet-me-nietjes vlechtend en hem in gedachten op de slapen Uwer toekomstige lustrumdame drukkend. Wellicht deed Ge het reeds, misschien deed Ge nog meer?



Reeds leidden de witbesneeuwde bergtoppen, de eindeloze naaldwouden of de Métro U af van het andere, dat alles wat U bezig behoorde te houden.

Het valt ons te moeilijk, evenwel, U zomaar, onervaren als U bent, in Uw eigen wereldje te laten uitfladderen.

Nogmaals zullen wij trachten U te hullen in die sfeer, waarvan wij weten dat zij slechts heilzaam voor U kan zijn, nu echter gestoken in het kleed dat ongetwijfeld in de hoogste mate tot Uw huidige verbeelding spreekt.



DELFTSCHE SCHOUW



Eerste vers.

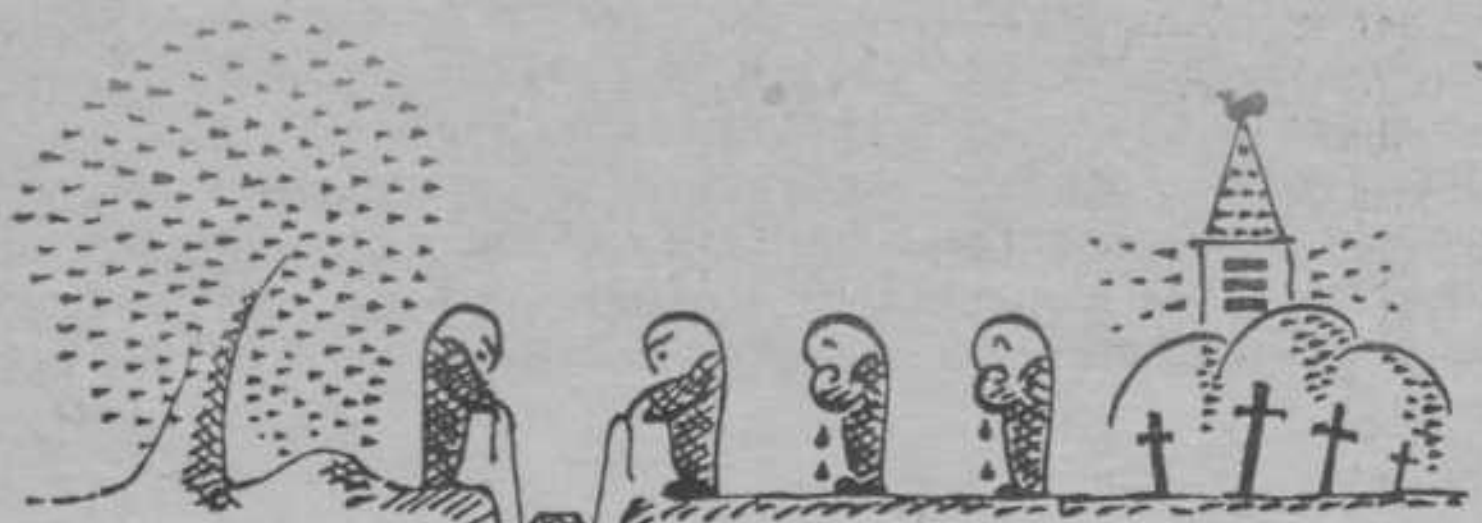
Als de zomer in het land
En de schoonmaak aan de kant
— Tijd van lintenluchten —
Werpt de vogelboom zijn vruchten:
Het ontijdig rijp geproclameerde
vogeltje pikt met een nijdige snier
naar elke glinsterende sier
van verhevenheid
nog voor het oordeel leerde
van onderscheid.

Vers twee.

Bij de deur ben ik neergezegen
Ik maak een eerste schifting
Ik zoek „bereiden“ van elke lichting,
van iedere richting,
ter verlichting,
der lintenregen.
Waar is de tijd gebleven
van dringen, drukken, streven
van intrigeren!
van samenzweren.
Toen kon het nog gebeuren
dat men benijd was
in zijn witte jas
met scheuren.

Laatste vers.

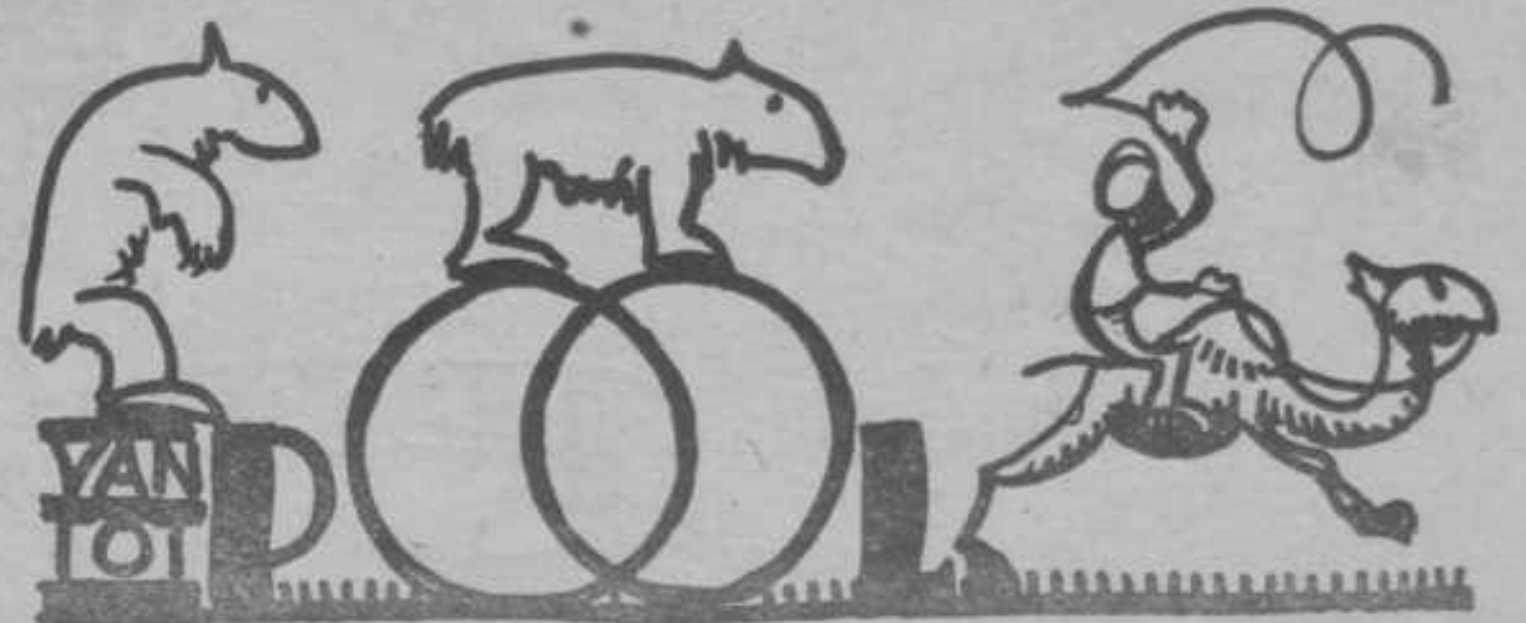
Het opgegraven lichaam
wordt aan de gapende
kloje
laaangzaaaaam,
deeevooot,
voorbij gedragen.
Men meent haar slapende,
maar 't is een doje.



DE JAMMERKLACHT

Een bekend spreekwoord luidt: „geef mij maar liever peultjes“. Hoe bedroefd stemt het ons niet, wanneer wij in het corpsleven enige van zulke typische voorbeelden aantreffen. Het is ook te veel gevraagd, om van een zo'n grote massa; ja ik bedoel jullie, jullie eerste jaars, iets te verwachten dat aan iets persoonlijks doet denken. Misschien zijn het slechts de franke gezichten welke bij ons nog wel eens in het geheugen komen. Verder zien wij alleen enige groeps uitingen: zoals brullen (door minstens 25 man) of vreugde uitingen na tentamina in de de vorm van lachen (door minstens 50 man). Zodra er groepen van minder dan 10 personen zijn wordt de aanblik al afschuwelijker. Het is mij niet bekend hoeveel eerste jaars nog op de societeit komen eten, maar het is misschien wel nodig er op aan te dringen om met meer dan 25 man te blijven, met het oog op het toekomstig 2e jaar. Als klap op de vuurpijl komt dan de persoonlijke ontmoeting, zelfs al heeft deze ontmoeting op een afstand van 5 meter plaats, op straat. Al ver worden de blikken afgewend en kijkt hij stug op de grond. Soms horen we als vergissing, een schor gesnotter, een groet, dan zien we een volgende waarvan zelfs het gezicht ons onbekend voorkomt. Maar er zijn tenslotte spreekwoorden gemaakt om ze op te volgen, geef mij maar liever peultjes.

TIWEC.



Noem het de warmte, die Uw gedachten en zinnen beheerst. Weelderigheid is het woord niet te betwisten, en weldadigheid evenmin. Ware het niet, dat een grimmige gedaante in een wurgende greep trachtte Uw nek te omsluiten, gezoudt U kunnen overgeven aan een grenzenloos geïot. Verwondert het U, dat dergelijke overwegingen den nachtvorst ondragelijk voorkwamen? Zeker, U zult wel ontdekt hebben, dat zijn Rijk niet meer is, en misschien meent gij wel, dat zijn aftocht een stille is geweest. Verre van dat! Ingewijden kunnen U er meer van vertellen. Er waren beelden voor zijn ogen gekomen, die hem zijn aesthetische keel uithingen. In den tijd, dat hij zijn Rijk wist uit te breiden tot dat van den Dag, kon het zijn, dat hij zich lang uitstreckte aan de zandige kusten van de donkere zee. Soms waren er dan vermetele mensen, die hem in zijn rust kwamen storen — want hij sliep overdag — door te springen van de top van zijn duim naar die van zijn ijzige wijsvinger, tussen welke beide ledematen bij opkomend getijd de zeekwallen en zeesterren deponeerde. Zijn macht was echter nog groeiende en het kwam zelfs zover, dat zijn greep zich nog uitbreidde tot de wateren, waarin hij kristallen aaneenkitte tot splinters, en splinters aaneensmeedde tot schotsen, die de oppervlakte der zee, anders in wit bruisende beroering, veranderde in een zwak deinende massa. De zon, in een aangrijpende poging een stok tussen zijn benen te steken, moest zelfs zwichten, en het zou nog weken duren, voordat hij de gedachte van wijken wilde beseffen. De stekelige blonde haren van zijn markante kop groeiden, maar moesten tenslotte zich schikken naar de standvastige wet der natuur: die der zwaartekracht en naarmate zijn haren langer werden gingen zij hangen, en dunde hun rijen zich. Van dezelfde eeuwige wet wist hij nog een ogenblik gebruik te maken door enigszins mee te gaan in de richting, waarin die kracht hem trok: het middelpunt der aarde. Zo verschanste hij zich in de duinen en onder de grasmat van de daarachter liggende landen. De diepte der aarde, de toenemende invloed der zon, en de donkere kleur van zijn woning, tastte hem echter aan alle zijden aan. Nog eenmaal richtte hij de blik over zee, waarin de branding hem uitdagend tartte — en hem niet alleen. Aan zijn wazig oog voltrok zich een merkwaardig beeld. Een vrouw, waarvan hij de leeftijd boven de gemiddelde schatte, richtte zich op van haar plaid, waarop zij de zon gelegenheid gaf haar handen en hals bruin te kleuren. De kleur van haar haren, de vorm van haar benen en de omvang van haar taille, welke laatste hem in verhouding tot haar lengte haar contractiemodulus deed kennen, waren voor hem bewijzen te over, dat hij zich niet vergist had in haar ouderdom. De traagheid, waarmee zij zich verhief van haar deken en de straal van de achterblijvende kuil verzekerden hem, dat haar kniklengte ongevaarlijk was — en dat knakte hem.

Haar in groen rubber geschoeide voeten schoven voort door het zilte zand naar de verlokkelijke branding en hij zag met een aangedaan hart hoe zij de zee naderde en de indrukken van haar voeten zich vulden met schuimend zout water. Zij had zich ontdaan van haar overkleed, en dus was het beeld wat hij nu van haar vormde, veelzijdig en onbestemd van kleur. Hij had niet meer de macht om haar eerbaarheid te redden, maar zijn vijand, de golven, zouden haar wel een terechtwijzing geven — en dat verheugde hem op zijn hoge leeftijd toch nog wel een beetje. Inderdaad rekende zij niet op het wassend getijd, en menende haar voeten in onschuld te kunnen wassen, rolde een golf aan, die tegen de massa van haar benen omhoogkroop en de kantjes van haar onderjurk bevochtigde. Toen keek zij beschaamd lachend met een hoogrode kleur om naar haar man, die wijselijk was achtergebleven om op de deken te passen, en deze grinnikte innemend terug.

Dit was het ogenblik, waarop de Nachtvorst wachtte, om te zien of er een macht was, die sterk genoeg was om de mensen te binden aan wetten, die even streng waren als die, welke hij zo lange tijd gesteld had — en de uitkomst was naar zijn inzicht bevredigend. Hij voelde nu wel dat zijn Rijk desintegreerde, en hij maakte zich op om een afscheid-

rede te houden tot de inwoners van zijn domein. Hij verhief zich op het hoogste plekje grond, dat hij vinden kon en riep uit in een vlag van emotie:

„De vlinders vliegen in de straten van Mineapolis”

en, zich vergissend, voegde hij eraan toe:

„De nacht is opgeheven, omdat de dag geen dag meer is”. Toen begaf zich zijn stem, en verbluft zonk hij terug in zijn zetel. Dit was meer dan rijm alleen, meer dan hij dacht, dat hij zeggen kon. In enkele volzinnen had hij de ingezetenen van zijn Rijk een beeld voor ogen getoverd, dat meer was dan een uitdrukking van de inhaerentie van zijn innerlijke spanning en zijn toekomstverwachting. Gaf hij in de eerste zinnelijkheid van het onuitblusselijk vertrouwen in de overwinning der liefde, gesymboliseerd door de komst van de fleurigste wezens der schepping in die opeenhopen van mensen en menselijke bouwwerken, die al sedert decennia de centra van cultuur genoemd worden — maar in wezen de bronnen zijn van alles wat het leven der vlinders onmogelijk maakt, — in de tweede regel kondigde hij zijn eigen eliminatie aan door het tegendeel — enige reden van zijn bestaan — te ontkennen. Is het wonder dat deze spanning hem te machtig werd? Diep geroerd kon hij niet anders meer dan de consequenties van zijn betoog volgen. Gehuld in een sluier van berijpt spinrag grepen zijn starre vingers naar de deurknop van een vergulde vigilante, waarvan de deur zich echter vanzelf opende. Hij steeg in. In een vliegendeg alop ging het zuidwaarts, het rijk van de zon tegemoet. Over akkers en weiden, langs heuvels en dalen rende hij verder en verder. Over rivieren en beken, kanalen en meren jaagde hij voort naar het zonnige Zuiden. Een mailboot voerde hem over het water en dan stond hij aan de rand van de woestijn — de Sahara.

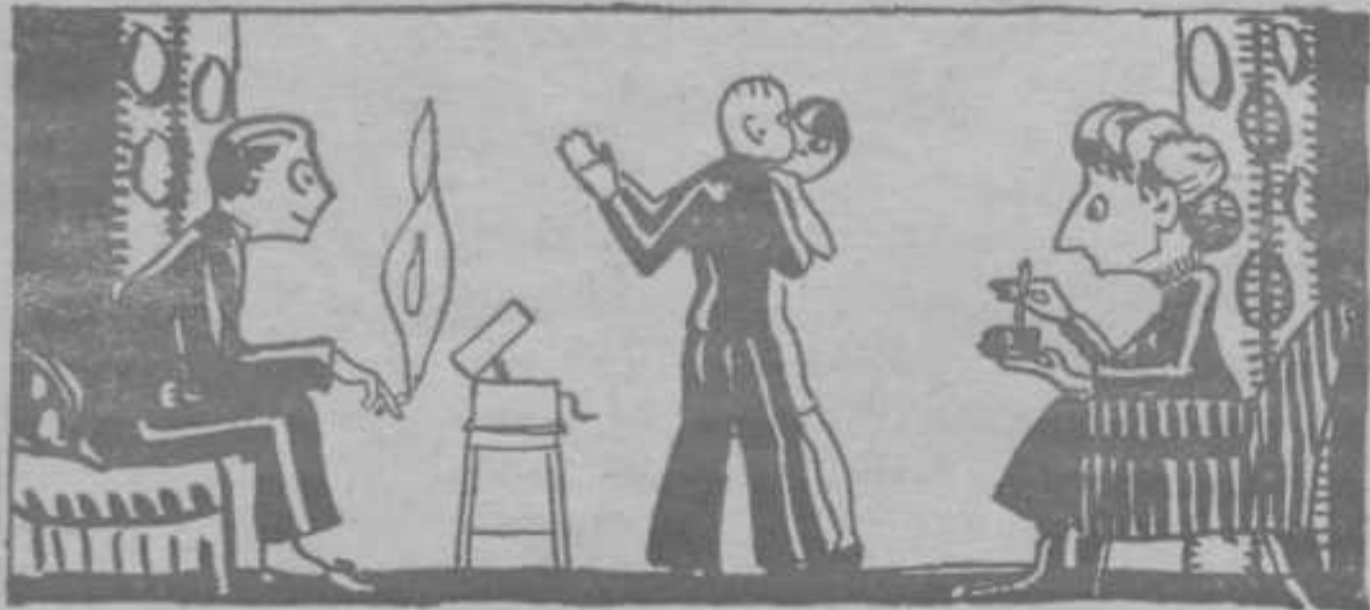
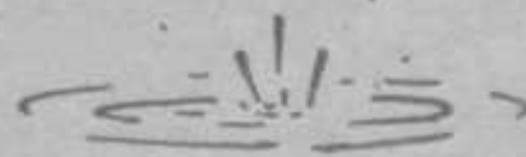
Eventjes slechts blies hij uit om het laatste traject te be-

ginnen. Hij maakte gebruik van een reiskaart, die hij aan boord had gevonden. Op de markt van een subtropische stad kocht hij een kameel voor de tocht. De drijver zond hij naar huis toe, om zelf één te kunnen zijn met de natuur. Langzaam en waardig greep hij de teugels, plaatste zijn linkervoet in de ene beugel, en zwaaide, zij het met moeite, zijn rechterbeen over de achterste bult van het rijdier. Toen zat hij, en gaf hij het dier de sporen. In een draf ging het verder en onder de stralen van de brandende zon schiep hij zich koelte door het verdampen van zijn sluier van spinrag. De nevel van dauw en stoom, die hem en zijn rijdier omgaf, onttrok hen aan het oog van de nieuwsgierige inwoners. Eindelijk bereikte hij een oase — zijn reisdoel. Hier, meende hij, zou ook nog een plaatsje voor hem zijn. Inderdaad zag hij in de schaduw van palm- en vijgeblaren een meertje, dat hem redding zou brengen. In een ogenblik van heldere bezinning wierp hij zijn vulpen uit zijn vestzak — enig onvergankelijk deel van zijn tijdelijk wezen — op de oever van de drinkplaats der hyena's en lynxen. Hij richtte zijn blik naar de hemel, en in een laatste samentrekking van zijn oude spieren maakte hij een geweldige sprong en dook hij al wettelend het water in, waarin hij — Oh, macht van het noodlot — wegsolt.

Waaruit blijkt, welke gevaren er dreigen in een land onder de zon.

Zijn pen droogde echter in en belette verder schrijven.

A. J.



U weet, meneer, dat ik links ben, nu is dat niet zo iets bijzonders, maar het maakt toch dat U me kan aanduiden met „die linkse zetter”, zonder enige bijbedoeling vanzelf. Maar U weet niet, dat ik zo bij mijn eige wel eens wat filosofeer. Niet zo van die hele hoofdartikelen van het „Orakel” maar van de keukenfilosofie, net geschikt voor die „Spiegel” van U, zo ongeveer.

Nou heb ik een vrouw die Anastasia heet en als U eens wist hoe 'n moeite ik gehad heb om haar te krijgen, en toch, nou ik d'r heb . . . Afijn, U had me niet aangezien voor avonturen, wel? Maar desalniettemin, als het niet te veel gezegd is, hele avonturen heb ik om haar gehad.

Ik was pas tot hulpzetter opgeklimmen toen ik kennis kreeg aan een meisje met de naam Annie. Maar toen ze achttien jaar werd en ik voor het eerst bij haar thuis kwam werd ze voor eens en voor al aangesproken met haar ware naam Anastasia. Ik liet van schrik het theeblad vallen. En mijn liefde trok zich terug in het holst van mijn borst en we maakten nauwelijks vorderingen meer. Niet dat ik vóór was op mijn liefde, maar het schot was er toen uit.

Afijn, op een dag voelde ik me tot man gerijpt — ik lees veel, begrijpt U wel — en ik zei zo tegen mezelf „Bartholomeus”, zeg ik ja. Ik heb zelf ook geen gewone naam voor een zetter; maar Anastasia, daar kon ik toch niet tegen op.

„Bartholomeus” zeg ik, „je moet een man worden en dus een vrouw hebben. Het Gezin is de Basis van de Maatschappij”. Ik kende niemand dan Anastasia, dus legde ik het erop toe de onderhandelingen weer aan te knopen; want het was al weer een jaar na die ongelukkige verjaarsvisite.

Ik belde aan en . . . haar vader liet me zonder veel woorden in de tuin: ik was zogezegd geëngageerd tot het desintegreren van alle ombrederende takken en twijgen, dewelke gênantelijk convenseerden aan gemalplaceerde embrassementen der dochter Anastasia. Kortom, ik dwaalde bij vergissing door een armzalig stadstuintje en zag mijn uitverkorene door het raam.

Onwillekeurig begon ik de volgende avonden de heg, die in bloempotten groeide, in A's en S-en enz. te knippen en als haar ouders even uit waren zette ik ze neer in de volgorde

ANASTASIA. Dit geneerde haar al gauw en ze liet me ontslaan.

Om haar lauwe houding te overwinnen, zette ik toen eenmaal achter op een aanzienlijke partij bioscoopkaartjes, een opdracht die onze drukkerij lang begeerd had, in plaats van „Gebruikt Pigrom's Antiknorr”:

„ANASTASIA”.

Dit soort liefdesverklaringen werd me een obsessie, want toen ik een nieuwe baan gevonden had nota bene in het filiaal van Pigrom's, legde ik de langwerpige doosjes Antiknorr. U kent ze wel, in de ene etalage in de letters ANAS en in de andere in het woord ASIA. En stond zelf de halve dag in de deur met mijn armen omwijd.

Daar mijn verkoopkracht zo niet groot was, kwam ik al gauw in een kapperszaak, na twee dagen in een banketbakkerij en na drie weken in een rijwielreparatie etablissement. Hier hield ik het vrij lang uit, totdat ik de onmogelijkheid inzag om het woord ANASTASIA te vormen zonder het versnijden van fietsbanden.

Intussen naderde ik, hoewel ik het voorwerp zelf van mijn liefde niet vergeten was, niets dichter tot het doel. Door de nood gedwongen en op raad van den dominee-meldde ik me weer bij de zetterij en werd aangenomen.

Per ongeluk kwam ik toen in mijn avonduren wel eens op Ypenburg en daar leerde ik — 't was in de winter, meneer — van een monteur wat vliegen. Alleen het landen ging de eerste keren niet zo best, want die monteur wist het ook alleen maar van horen zeggen.

Maar op een stralende Zaterdag voorjaarsmorgen was ik toch zover, dat ik met een extra tank vol mist op kon stijgen en spelde toen vol trots in de strakblauwe lucht met sierlijke witte rooksierten ANASTASIA.

Ik daalde snel neer en peddelde als een gek naar haar huis om daar de uitwerking zelf te aanschouwen, maar toen ik omhoog keek, zag ik dat ik vergeten had op mijn rug te vliegen, zodat het er in spiegelschrift stond.

De eerste maanden kon ik nog maar één ding en dat was zetten, zetten, zetten. Als een razende trachtte ik mijn schaamte en verdriet te verzetten. In minder dan geen tijd was ik chefmachinezetter en de drukkerij de beste uit de stad — zo ziet U hoe dat gekomen is, meneer —, maar het liet me koud; Ik zat maar te zetten, zetten, zetten.

Het liep nog goed af, want op een dag liep ik mijn hondje uit te laten; Annie had ik het genoemd uit weemoed. Toen kwam er een juffrouw langs met van die vragende ogen U weet wel, zo'n meisje dat de hoop begint op te geven — en toen ik riep: „Annie, ben je al zoet geweest?” zei ze — die juffrouw dan — zachtjes: „Nee, Bartholomeus, maar wil je me nog?” Daarom heb ik baar maar genomen, meneer.

L. I.



DE STENEN NON

Ik was een schizofreen, en ik noemde mijn poëtische helft Robbert Ach Robbert; nu je weg bent, merk ik hoe ik je mis. Je was een stuk van mijzelf, je was Ik; nu pas voel ik dat. Ik heb sedert mijn schooltijd — sedert jij in mij wakker werd of beter sedert Ik in mijzelf wakker werd bij het lezen van Homerus, — altijd geprobeerd je tot grotere werkzaamheid aan te sporen. En ik noemde je Robbert.

Robbert, waar ben je nu?

Had ik niet zorgvuldig genoteerd, wat of jij poëtisch in mij fluisterde, dan zou ik nu slechts achterblijven met mijn herinnering aan iets schoons, iets dichterlijks, iets wat je zelf beschreef op deze wijze:

Al wat eens leefde, maar niet als een beest
Dat alles is dood of een dichter geweest.

Ja, het is zo, nu voel ik me dood; leeg ben ik, leeg en hol.

Al weer lang geleden heb ik gepoogd wat meer te weten te komen over het probleem van lichaam en ziel. Nadat ik in eerste opwelling aannam dat de ziel of de geest niet bestond, maar evenzeer te verklaren was als fysieke reacties, kwam ik van dit dwaze materialistische inzicht al spoedig terug, overtuigd door vele argumenten. Ik kwam er toe aan te nemen, dat alles uit één stof was opgebouwd van geestelijke substantie. Maar ook dit geloof, want zo moet ik mijn reactie op het zo juist genoemde materialisme noemen, werd weer geschokt door overtuigender redeneringen. Even nog verpoosde ik bij het parallelisme, dat een rhythmisch bewegen van twee verschillende reeksen naast elkaar voorstond, maar toen bleef ik bij het aannemen van een wederzijdse beïnvloeding van niet-homogene factoren. Het was niet erg ver, dat moet worden toegegeven; maar ik was toch bijzonder verstoord, toen ik bemerkte, dat ik niet één lijf en één geest bezat die op elkaar, hoewel in wezen verschillend, een duidelijke causale wisselwerking uitoefenden — maar één lijf, één geest en Robbert.

Robbert, die mijn geest met poëzie vervulde, zoals:

Is er schoner en prettiger stond dan te zijn in de tuin der gedachten?
Waar een Godin met een kersrode mond speelt op een fluit
Op wie zul je wachten

Ik ben helemaal niet dichterlijk, maar de gedichten van Robbert vervulden mijn gedachten en die waren licht, vrolijk en dansten op de maat van de hexameters. Want Robbert dichtte alleen in hexameters. Ik bewaar nog steeds een gedichtje van hem over de zomer en de zwaarmoedigheid.

Als het gillende zonlicht een kier binnenlekt
Als de strakblauwe hemel zich buiten weer strekt
Ja! dan wrijf Ik misnoegd het glimmend gezicht
En trek met 'n grauw het luik verder dicht.
Ik weet mij bedrukt door het onweer dat dreigt
Door de duistere kop die naar adem hijgt
Door 't bultige monsterdom, weerlicht, gedruis!
Maar in 't geelgore licht is hij stil als een muis!

Het was bijzonder moeilijk uit dergelijke zwaarmoedige buien bevrijd te worden. Ik heb mij wel eens afgevraagd of hier bij Robbert niet gesproken kon worden van geestverhuizing, zoals de heidenen die aannemen bij dieren. Alles wat R. hierover los liet in de tijd, dat ik hem opmerkte, is het volgende punt-dichtje, waaruit ik wel heb menen te kunnen concluderen, dat de helft van mijn gespleten geest van Keltische oorsprong was:

Gaelia, Gaelia, come to me, give me your lips and your heart
Come to me Gaelia, beautiful ghost, so we'll never a apart.

Nu is Gaelisch een taal, die men in Schotland nog spreekt en van Keltische oorsprong is en zodoende kwam ik tot bovenstaande conclusie.

Robbert, Robbert, ik mis je.

Had ik maar begrepen, wat je bedoelde met het slepende gedicht, dat je vlak voor onze reis, dichtte. We hadden namelijk het plan opgevat om de zwaarmoedigheid op een wandeltocht

door Zuid Frankrijk te verdrijven. Maar wat gaf het? Wat, geven de plannen van mensen en geesten. Zo togen we op reis, terwijl Robbert neuriede:

Ik ben een geest en een geest zonder meer
Hebbend een stem in een lijf zonder eer
Lijf, vol van lust, vol van bottig plezier
Als er ooit een jachtkasteel is, is het hier.
Nu haat ik de vrouw, hoor, en lach om de sex
Want ik ken haar de feeks, de roodnaaglige heks
Maar het lijf is het lijf en het stelt zo z'n eis
Van de flonkrende, dure, gepeperde spijs.



Het aantal indrukken dat ik de eerste maanden op deed, moet enorm geweest zijn; maar vermoeden merkte ik nauwelijks in de spanning of nu werkelijk de omstandigheden iets aan het geval Robbert mochten verhelpen. De reden van mijn omzwerven deed mij de plaatsen die ieder ander bezocht zou hebben, vermijden:

Ging van een streek soms een roep uit die reikte tot over de bergen
Dan zou ik schuwen dat oord en ijlings mij daarheen begeven
Wat nog geen Baedeker meldde en waarheen geen mens mij kon brengen.

Hetzelfde was ook voor mij aanleiding om te reizen in het warmste jaargetij.

Het zal zowat eind Juni geweest zijn, toen ik al liftende en wandelende was gekomen aan de rand van het plateau van Auvergne, bij Largentière; hier waren de wegen nog niet hersteld van de oorlog, zodat geen auto er in door kon dringen. Dit gebied leek me daarom bijzonder aantrekkelijk.

Het was zo wat vier uur in de middag en nadat ik een half uurtje in het gras had gelegen en Robbert volop de kans had gegeven om het zijne te zeggen over het weer of de streek, begon ik de klim. De stakkerd had het niet verder gebracht dan: Zou als een koperen bol en rondom mij het gloeiende landschap Spiegelend beeld van mijn tweeledig wezen.

Langs schaduwrijke alleetjes, waar ik onder het loof vandaan telkens verder over de heuvelrijen heen kon zien, ging het naar boven, tot men eindelijk op het plateau aan de ene kant het bebouwde land in gele, groene en rode velden zich zag uitstrekken tot aan de horizon en aan de andere kant de Rhône van einder tot einder zag kronkelen langs ijle torenspitjes en zwaaroverhangende boomgroepen, flauw weerspiegeld in het water.

Glanzend in 't overal doordringend licht als een zilveren lint,
Windend door 't nu eens ruig opspringend dan weer glad liggende haar

Daar tussen torens en dorpen als kammen of knopen...
Langs de rand van het plateau leek de bebouwing het dichtst en daar langs ben ik toen ook maar gegaan, omdat Robbert altijd wat slaperig wordt van de warmte — bovendien had ik zo de meest verrukkelijke kijkjes over het landschap beneden me en op de in het heldere weer flauw herkenbare Alpen in de verte; daartussen min of meer vaag de stadjes Valence, Oranje, Avignon en heel duidelijk Montélimar. Een enkele boerenkar was alles wat ik tegenkwam. De avond viel langzamerhand in, en hoewel ik Robbert liefst niet wou storen, want hij begon net wat levendig te worden:

Eenzaam te zwerven langs wegen en velden een enkele blik slechts
Hoog van de berg af te slaan op d'ongelukkige mens daar beneden...
moest ik toch langzamerhand wel eens naar een logies en een maaltijd uitzien. Ik sloeg dan ook de eerste weg in met het bekende „Défense d'entrer" bordje en kwam na een hele klauterpartij op een soort vooruitstekende punt van het plateau de wand ging hier steil naar beneden en men had het uitzicht over de hele Rhône, die hier vlak langs stroomde; nog juist kon men van hier af genieten van een alleraardigst kijkje in het dal van de Isère die een eindje verderop er in kwam. En op dit punt stond het klooster!

Tussen de rest van een eens zo gevreesde Romeinse versterking
Die in de nacht nog weerklinkt van 't gerammel van wapens en flessen

Rijst als een welkome oase, door 't contrast nog van vriendelijker werking

't Klooster, de schuilplaats der monniken; zelf ook al oud en vervallen. Zoals een vrouw, die na jaren van strijd om de man te benagen Eindelijk haar plaats zoekt te midden van die over wie de natuur Nog zoveel harder gegaan is, die daardoor versleten, waartussen Zij zich op nieuw tot het geven naar kracht en bekwaamheid in staat voelt

Zó ligt hier tussen ruïnes het klooster; een baardige monnik Kijkt door een luik; daarna opent zich knersend de deur en de geur van het bekende Trappistenbier kwam me al tegemoet. De ontvangst was bijzonder hartelijk; maar zelden kwam hier iemand langs dit afgelegen punt. De paters zaten juist aan tafel en de eenvoudige maaltijd kwam mij na de lange warme middag als een ware feestdisch voor. Ik dronk natuurlijk vrolijk mee — tot ik merkte dat ik steeds spraakzamer, maar Robbert al somberder en stiller werd.

Hoewel de nacht mij bijzonder gunstig leek (er was maan) kwam het me voor dat Robbert wachtte op de gelegenheid om iets te zeggen over het vele dat we vandaag hadden gezien, en dus vroeg ik al bijtijds naar m'n slaapplek. Ze wilden me eerst op zaal leggen met een aantal lekebroeders, maar aangezien Robbert nogal mensenschuw was en zo hij al iets zei, dat zeer vaak deed terwijl ik sliep, wilde ik dit tot alle prijs vermijden. Nu, die prijs heb ik dan ook betaald!

Jong nog voorvoelde 'k de dood die mij zou worden, nog jong Goed vóór mijn grove omhulsel zou volgen zou heen gaan voor goed. Ze brachten me toen naar het ziekenkamertje, en gelukkig, daar lag ik alleen. Hier werden tevens alle curiositeiten opgeborgen die in de loop der tijden opgegraven waren uit de akkers rondom en zo lagen daar dooreen in een vitrine: Druidische vaasjes, een stenen bijl, een stuk Lapis lazuli, Romeinse ducaten, en een met koper ingelegd mes uit pl.m. 800. In de hoek stond een zeer gaaf Keltisch beeld naar schatting uit pl.m. 200, dat me bekend voor kwam. De eerwaarde abt zei me, dat dit beeld de Stenen Non heette en dat het een zuster was geweest die van de een of andere giftige appelboom had gegeten en toen was versteend.

Zodra ik alleen was, las ik echter de Runen aan de achterzijde en inderdaad bleek mijn vermoeden juist: het was Glyptála, de Keltische godin der vruchtbaarheid. Spoedig nu was mijn kaarslantaarn gedooft en lag ik in donker te wachten of er van Robbert nog iets te merken zou zijn, en ja hoor:

Zo als de hond ook na jaren van scheiding al reeds uit de verte De stap van z'n meester herkent en dan blaffende hem tegemoetkomt Zoals de beer, die na maanden van slapen in 't ijs van de Noordpool De komst van de zomer kan voelen nog zonder dat warmte hem wekt Zoals de vogels ook immer, al blijft ook de lente afwezig Tijdig de takken verzamelen voor nesten voor 'n komende groentijd Zó ook herkende 'k in 't halfduister haar naar wien 'k jaren gezocht had

Wetend dat zij 't was nog voor, onze handen zich teder beroerden
Wezen voor mij al bestemd nog voor ik de veilige schoot had verlaten....

Opgetogen lag ik te luisteren: zoveel had Robbert nog nooit achter elkaar gezegd; was hij eindelijk bezig met het grote opus waar we samen al maanden op wachten?

Zó groeit de klimop over koelkoude rotsen in spleten zich bechtend
Zó strijkt de maan over 't gladde, beneden in levende water
Als mijn gevoel zich nu hecht aan Uw ogen, de vorm van Uw lichaam
Dit was het! Met feilloos instinct had hij mij gevoerd naar zijn altoos ver en in zijn verzen vaag gebleven stenen liefje. Zijn hele melancholie was verklaard en hij groeide als het ware voor mijn ogen op tot een man.

Kan ook wellicht, mijn geliefde Glyptála, bij 't vurig omhelzen Liefde de Godlijke vonk van het leven als antwoord U geven?
Of vindt men morgen Uw gruis op de grond als het enigst bewijs
Dat we getwee een wereld opzochten geëigend voor geesten?

Kennelijk dacht hij over het slot van dit kleine meesterwerkje. Zo'als ik nu uwe leden omstrengel ben 'k bang dat 'k versterking Mét u zal delen als lot; mij bevangt reeds de koude van onder....

Nu begon ik me toch wat ongerust te maken: tenslotte was het maar een beeld en ik had gehoopt dat hij ook in beelden sprak maar hierop volgden enige hexameters die me te realistisch leken om te noteren; leed Robbert aan hallucinaties? Had hij misschien niet genoeg aan zijn zelfgeschapen „wereld van gedachten"? Ik probeerde hem kalmerend toe te spreken — maar daar ging het weer:

IJzig zijn kussen op steen, gewoon vreeslijk is 't spel van de liefde
Zo'als het doodbloed op keien; mijn hartstocht alleen doet volharden
In angstige spanning hoorde ik toe:

't Is dat ik anders niet kan maar uit hardheid maakt liefkozing
pijnlijk....

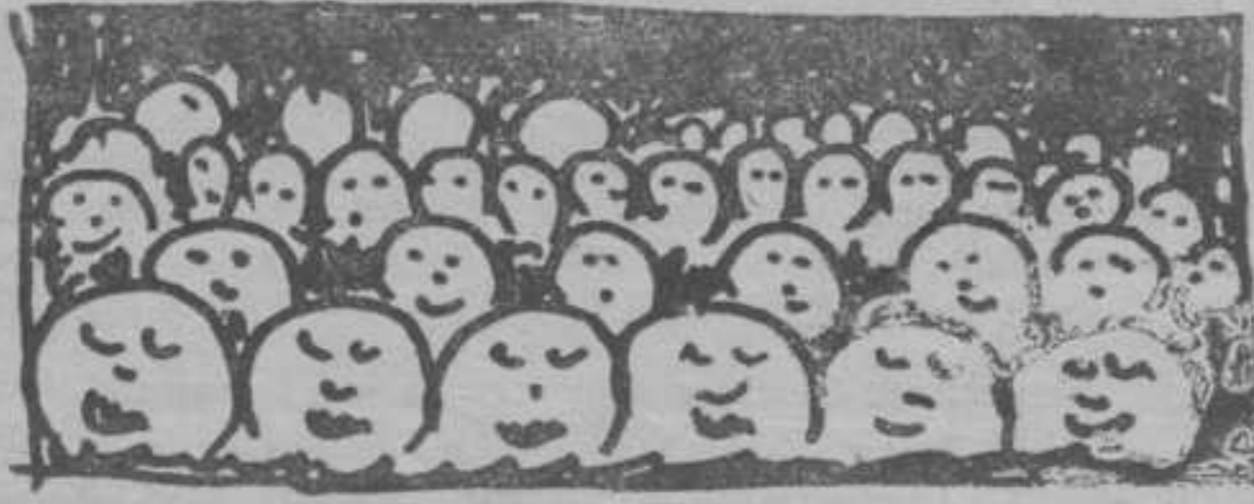
Nauwelijks verdraag ik dit lijden: verschaf mij de uitkomst, de dood!

Nu mijn bestaan alle zin heeft verloren, het is ai ai ooo

Au, ch, ch, uch, gr, gr,.....

Robbert verkeerde in grote nood! Ik zei eenige malen sussend z'n naam maar hij zie niets meer wat wees op enige langzame verbetering . . . ik smeekte, bad . . . maar hij zei in 't geheel nites meer. Ik schudde hem sprak hem vleiend, woedend nederig, begerig toe — maar hij heeft geen teken van leven meer vertoond, en het enige wat heden ten dage van Robbert over is, is denkkelijk wel de grote roestbruine vlek op het beeld van Glyptála in een klein klooster in Zuid Frankrijk.

H. S.
L. P.



Filmpje van de Week.

Eerste tafereel: Duur, maar totaal smakeloos vertrek, tafel met kleed schuin er over. Een van de deuren komt op de keuken uit.

Personen: De juffrouw (hospita).
De dochter.
Student (corpslid).

Scène 1: We zien de hospita breiën in de kamer, langzaam wordt het beeld verplaatst naar de keuken. De dochter wast af. Er wordt geklopt; student treed binnen. Germaans- uiterlijk, speldje op revers. Meisje houdt op met zingen. We zien duidelijk dat er een goede verstandhouding bestaat tussen meisje en jongen. Zodra de student de keuken binnen gaat, zien we hen beide door keuken deur. Het beeld is wazig, door vitrage opgenomen. Beiden zijn druk in de weer, dan plotseling heeft student meisje in armen genomen, ze kijken elkaar diep in de ogen aan. (omhelzing kort). Daarna snel weer aan het werk. Als jongen weer door de kamer gaat, horen we duidelijk het zingen van het meisje.

Scène 3: We zien hospita weer breiën. (Muziek bereid ons voor, op een grote zielsstrijd). Verder is het stil, niemand is thuis. De camera fixeert het gezicht van de hospita (eerst naar beneden kijkend). Muziek zwelt aan, plotseling kijkt ze voor zich uit, de ogen sperren zich wijd open. De camera volgt nu de blik van de vrouw, van de grond af. Eerst zien we de schoenen (maat 48) daarna de benen en de broodzaag, met nog roggebrood er aan) en tenslotte het gezicht van de student. Hij ziet er netjes uit (haar pas geknipt). Beide zeggen geen woord, als de jongen kalm voortschrijdt. Eindelijk is hij vlak bij haar. Zij blijft als versteend staan, de student doet de hand voor de ogen en stoot.

Tweede tafereel: Studentenkamer (aan wand hangt corpsbul). Overall zien we flessen (leeg) en aan deur zijn aandenkens geprikt (bals en ander festiviteiten), twee erg oud uitzierende Esquires liggen naast bureau.

Personen: Hospita.
Student.
Meisje.

Scène 2: Het beeld zwerft door de kamer, later ook over het bureau. Hier liggen vele opengeslagen boeken, dan zien we de student zittende in luie stoel bladerend in Esquire. Zonder te kloppen stuift hospita naar binnen, ze scheldt hevig (haast niet te verstaan). Enkele zinnen hoorbaar, zoals: „U gaat met mijn dochter” en b.v.: „heeft U serieuze bedoelingen”. Later hoort men: „het is hier een net huis hoor”. Op het laatst raakt ze overstuur en gooit een boek van bureau naar student (met Esquire afweren). Nog even schreeuwt ze: „maar ik zal het verhinderen”. Daarna verdwijnt ze. Student begint nu de Esquire's langzaam te verscheuren.

Scène 4: In de kamer van de student staan kisten (één is nogal groot). Meisje en student pakken in. Soms onderbrekingen (vooral korte omhelzingen) op het allerlaatst,



wanneer alles ingepakt is nestelt hij meisje in kist met kus-sens van bank. De jongeman kijkt de kamer nog eens rond, ziet de deur en pakt alle aandenkens bij meisje in (ook de corpsbul voegt hij bijin). Nu spijkert hij kist dicht (na met tranen afscheid genomen te hebben) en steekt sigaret op. Om spanning te houden laten we de man van hospita nog

even opkomen (gaat op bewuste kist zitten).

Derde tafereel: Duidelijk een ander vertrek, moet weer een studentenkamer voorstellen. Alleen bureau is enigszins ingericht verder staan ingepakte kisten in de kamer.

Personen: Meisje.
Student.
Vrienden.

Scène 5: Student zit peinzend op kist (de kist). We horen wat gestommel op de trap (luidruchtig gepraat) deur zwaait open en twee vrienden komen binnen. De student springt op begroet ze en gaat snel weer zitten. De anderen (kennelijk zich vervelend) gaan ook ergens zitten en praten over alles en nog wat. Het gesprek gaat over meisjes (over te laat trouwen) en alle moeilijkheden op dit gebied. Plotseling horen we gestommel in kist. Student krijgt een kleur maar blijft kalm zitten. De anderen zijn kennelijk benieuwd vragen wat in kist zit. Het wordt een twistgesprek dat op een vechtpartij uitloopt. Eindelijk gaat kist open, alle drie staren naar het meisje dat eerst wat beduusd kijkt haar krullen in de vorm brengt en dan uit de kist stapt. De andere studenten stellen zich beleefd voor. (Vertrekken snel).

Scène 6: De kamer is gezellig ingericht, er staan bloemen op de tafel. Hij zit te werken aan zijn bureau (haar hoort men zingen) de camera zoekt en zoekt in de hoek van de kamer staat op de grond de corpsbul, alleen het glas is gebroken.



De kleine Johannes en de Zomer

Hij schijnt er maar niet genoeg van te kunnen krijgen zo in het gras te liggen soezen; kijk, zijn vingers banen zich een weg door de grashalmen als olifanten door een bamboebosje. Waar dacht hij ook weer aan? Ach ja, aan zijn vrienden, wat hebben ze hem vaak uitgelachen om zijn dromerijen. Alsof hij net als ieder ander moest zijn. . . hij deed toch mee, wanneer er eens iets was? Nee, ze hadden over hem heus niet te klagen. Maar waar tobt hij dan toch over! In de vakantie kan hij toch zeker doen waar hij zin in heeft. Zie die witte wolken daar eens gezellig overdrijven; die ene hele grote wolk daar is net een ezel met een magere ruit erop, Don Quichotte of zoiets... alleen de staart ontbreekt, misschien zal dat kleine wolkje precies op de juiste plaats gaan zitten . . .

Hij glimlacht om zijn eigen fantasie en draait lui zijn hoofd om. De zon steekt nu fel op zijn linkerwang en hij knijpt zijn linkeroog dicht. 't Water naast hem is spiegelglad, net gepolijst . . . gek dat die toren aan de overkant zo dicht aan 't water staat; leuk is dat, je ziet gewoon geen verschil tussen 't landschap en zijn spiegelbeeld, 't zijn twee gelijke helften . . . zijn die twee torens ook even hoog? Ja hoor, ze zijn precies even lang, grappig toch . . . Als je zo op je zij ligt . . . verdommel je merkt zo amper wat boven of beneden is. Hij weet 't waarachtig niet meer! Kom nou . . . dat is toch onzin, nee, zeker niet! Er bestaat geen enkele grond om de ene helft boven de andere voor te trekken, dat weet hij nu pertinent. Wat gebeurt er nu met hem? Hij glijdt weg, ja ja, hij glijdt 't water in, koud is dat eerst . . . 't valt nu toch wel mee, hij grinnikt onwillekeurig . . .

Zie je wel? Nu is hij al in de spiegelbeeldwereld! En 't is heel gewoon, hij loopt gewoon rechtop, alleen gaat 't wat zwaarder. Nu is hij bij de toren; zie je: ziet er net uit als die andere, alleen groeien hier waterplanten langs de muren op . . . nu zwemt een school zilvervisjes door de galmgaten naar binnen. Kom, hij zal eens verder gaan, het dorp in en een paar broodjes kopen, hij heeft vandaag nog niets gegeten. Daar heb je al een bakkerswinkel, hij gaat naar binnen. Hij voelt de bakkersvrouw al van verre aankomen: ze perst het water voor zich uit, 't lijkt wel een stroomversnelling in dat gangetje, wat zegt ze nu? Ze zegt trouwens niets, ze scheldt . . . vooruit, hij zal maar weggaan anders wordt hij nog meegezogen als ze straks 't gangetje ingaat.

Als hij weer op straat komt, trapt hij op een inktvis. Krijsend vlucht het beest weg . . . daar heb je 'm al weer terug. Hemel! Hij heeft wel honderd vriendjes meegebracht. Hun zuignappen trekken hem de kleren van het lijf en hij kan niets terug doen, want alles is donker om hem heen. Al worstelend komt hij buiten het dorp, nu laten de inktvissen hem eindelijk los en

zijn plotseling verdwenen. Hij kijkt verlicht om zich heen; kijk, daar komt een meisje uit gindse boerderij . . . haar rokken fladderen ondeugend op als ze de stoep afgaat, mijn god! Hij heeft immers zelf geen kle . . . Toch! Waar ze vandaan komen is hem een raadsel, maar hij heeft ze aan. Nu gaat het meisje de weg op en ze wenkt hem . . . Zal hij haar nalopen? Kom, hij gaat toch geen meisje nalopen . . . maar ze is zo lief, hij moet wel, hij voelt het, 't gáát niet anders. Wat loopt ze snel en wat loopt ze ver, waar houdt ze nu stil? Ach ja, nu ziet hij het; dat is de oude toren weer . . . zie, ze lacht en dan gaat ze de toren binnen, hij moet haar beslist achterna, de trappen op . . . steeds hoger. Jakkas! 't Zit hier vol wriemelende waterplanten en bloedzuigers . . . waar is dat meisje nu? . . . Ai! Wat was dat? Hij verstijft van schrik . . . dat hoongelach

van beneden, dat de hele toren schijnt te vullen! Hij kijkt . . . Daar ! ! Daar in de andere wereld staat een jongetje met een steen in zijn hand! . . . Wat roept dat jongetje? . . . Hij roept: „Je verdrinkt, je bent al verdronkeee . . .” Ach kom! Onzin! Hij is immers al uren in het water en hij merkt er niets van. Maar wat doet het jongetje nu? Hij kan het door de geopende torendeur net zien . . . Het bloed stolt in zijn aderen, lieve help! . . . Het jongetje zwaait zijn arm . . . „Nee!!!” hoort hij zichzelf roepen, „nee!!!” Te laat . . . reeds zweeft de steen door de lucht en nadert het water, nadert, spiegelbeeldtoren in en bedelft hem onder het puin, dan weet nadert steeds meer . . . Daar! Met donderend geraas stort de hij niets meer . . .

AG.

IS VERY NEAR

SO REMEMBER

THE COMING YEAR

TO BE THERE IN SEPTEMBER





D. S. LAWN TENNIS CLUB.

Bij de jongste bestuurswisseling heeft het Bestuur van de D.S.L.T.C. zich als volgt samengesteld:

R. VAN MARWIJK KOOY, President.
P. BÜCK, Secretaris.
C. J. VAN SUYLEN, Thesaurier.
W. J. LUGARD, Commissaris A.
B. J. BOERRIGTER, Commissaris B.

Namens het Bestuur,
P. BÜCK, Secretaris.

D. S. WEERBAARHEID.

Namens het Bestuur van de Delftsche Studenten Weerbaarheid deel ik U mede, dat tot aan de vakantie iedere Vrijdagmiddag van 1 tot 4 uur gelegenheid zal gegeven worden schietoefeningen te houden op de schietbaan te Waalsdorp.

Wegens de beperkte capaciteit der schietbaan zal deelneming mogelijk zijn voor niet meer dan 15 schutters tegelijk. Hiervoor is het noodzakelijk, dat gegadigden zich iedere week uiterlijk Woensdag opgeven bij den Commissaris B.

H. HUPKES, Secretaris.

Nieuw aangeschafte werken.

I. Nederlandse schrijvers:
F. Bordewijk — De Korenharp.

J. de Hartog — Gods Geuzen.
E. du Perron — In deze grootse tijd.
F. V. Toussaint van Boelaere — Mallorca en de nymfen.
W. A. P. Smit — Dagboek onder het kruis.
E. Zandstra — De roep in de nacht.
II. Fransche schrijvers:
J. Anouilh — Pièces Noires.
A. Gide — Les Faux-Monnayeurs.
F. Mauriac — Destins.
Vercors — Les armes de la nuit.
III. Engelse schrijvers:
L. Bemelmans — Hotel Splendide.
T. Dreiser — Jennie Gerhardt.
R. Graves — King Jesus.
J. Hilton — So well remembered.
H. Spring — My son! My son!
J. Steinbeck — The Wayward bus.
H. Walpole — Katherine Christian.
P. Wright — Black boy.
IV. Duitse schrijvers:
S. Zweig — Balzac.
VI. Geschiedenis en Levensbeschrijvingen.
W. Churchill — The unrelenting struggle.
W. Churchill — The end of the beginning.
J. Hersey — Hiroshima.
Ciano — Ciano's dagboek 1939—1943.
XII. Wijsbegeerte:
J. Huizinga — De mensch en de beschaving.
XIV. Brochures en naslagwerken:
Anoniem — E.N.S.I.E. II.
N. D. Haasbroek — De hermeting van Amsterdam.
Ir M. de Lange — Moderne synchrone machines van groot vermogen.
Dr A. C. S. van Heel — Optische eischen.
XV. Prentwerken.
Anoniem — The laugh round up.

Telefoon 1765
KOORNMARKT 72

„OMEUFA“

SOCIETEITS
INTERIEUR

Adres: Choorstraat 28
Telef. 2382 - Delft

Stoombleijertij
Chemische Wasschertij

„OZON“

Telefoon 778462
VOORBURG

Voor de Heerenwasch.

Adverteerd
in de
Spiegel

HEINEKENS BIEREN

Overal en Bovenal

Hoofdagenschap: J. T. POST
VROUWJUTTELAND 4 DELFT - TELEFOON 92

'n vorstelijk
glas bier

Oranjeboom

OUDE JENEVER

Drink als regel matig, maar dan ook regelmatig

DE KUYPER

REPETITOREN

G. S. Veltrop, Wiskunde, Natuurkunde, Mechanica,
Paulus Buysstraat 40, Den Haag.

Dr J. Deknatel, Wiskunde voor P₁ en P₂,
Botaniestraat 10, Delft.

H. A. Lauwerier, Wiskunde voor P₁ en P₂,
Lindestraat 2, Den Haag.

Ir F. Algie, Mechanica en Electrotechniek,
Westerlookade 16a, Voorburg, Tel. 779092 (Den Haag).

Dr Ir U. Ph. Lely, Analyse (Diff. en Int. rek.) Anal. Meetk.,
Theor. v. Maxw. v. Blankenburgstr. 17, Den Haag, T. 335740.

Ir B. Groeneveld, Wiskunde en Theoretische Mechanica,
Sportlaan 65, Den Haag.